

imod er jeg enig med de fleste kontinentale Love i dette, at der ikke skal opstilles saadanne Betingelser, som at vedkommende skal melde sig til Politiet, eller at han skal opgive, naar han skifter Bopæl, eller at der skal føres Tilsyn med ham o. desl.; det bør ikke staa i Loven.

Jeg kommer nu til et Punkt, som jeg maa tillægge en stor Betydning, og som kun blev kortelig berørt af den ærede Forslagstillere. Der staar i § 1, 1ste Stykke, at Virkningen er, at Fuldbyrdelsen af Straffen udsættes, og saa staar der i § 5, sidste Sætning, at „en betinget Straffedom skal i ingen Henseende være til Hinder for Udøvelsen af borgerlige eller offentlige Rettigheder“. For saa vidt der nu med dette sidste Stykke er ment, at naar Prøvetiden er udløben, og vedkommende ikke har forset sig, og det altsaa er en given Ting, at Straffen ikke bliver fuldbyrdet, saa skal Dommen heller ikke i andre Henseender være til Hinder for Udøvelsen af private og borgerlige, altsaa ogsaa politiske Rettigheder; saa er jeg ganske enig med de ærede Forslagstillere. Men hvis Meningen er, at en betinget Straffedom overfor den, som har en saadan Straffedom paa sig, ogsaa i den Tid, hvor det henstaar uafgjort — altsaa i de 3 Aar, som løbe — om Straffen fuldbyrdes eller ikke, ikke skal have nogen som helst Virkning i den nævnte Henseende, saa kan jeg ikke være enig med de Herrer Forslagstillere. Naar det hedder i Grundloven og i Valgloven, at man skal være uberygtet for at kunne vælges eller vælge til lovgivende Forsamlinger og det saa i Valgloven lyder saadan, at ingen kan anses for uberygtet, naar han ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, saa er Vægten jo lagt ikke paa Dommen, men den er lagt paa Handlingen; og det er dog en given Ting, at et Tyveri er et Tyveri, enten der saa falder en betinget eller en ubetinget Straffedom; det er altsaa *Handlingen*, som efter Loven er det afgørende, og det er ikke den tilfældige Omstændighed, at der falder en betinget Straffedom, og at Domsfuldbyrdelsen bliver udsat, som er det afgørende. Jeg mener, at Lovforslaget gaar for vidt, hvis dette er Meningen med denne Bestemmelse og man vil saa faa to Slags vanærende Handlinger, nemlig vanærende Handlinger med betingede Straffedomme, og som ikke berøve vedkommende de borgerlige Rettigheder, og vanærende Handlinger med absolute Straffedomme, og som berøve dem disse, og det synes jeg ikke, man kan gaa ind

paa. Der vil jeg altsaa tilraade en Forandring.

Jeg vil ogsaa tilraade en Forandring med Hensyn til § 2. Der staar nemlig, at den udsatte Straf bliver kun ubetinget at fuldbyrde, naar den, hvem en betinget Straffedom er overgaaet, senere begaar en forsætlig Forbrydelse, for hvilken han inden 3 Aar efter Dommens Afsigelse undergives strafferetlig Forfølgelse med det Udfald, at han dømmes til Fængsel paa Vand og Brød i mindst 3 Gange 5 Dage eller en strengere Straffear. Jeg er nu enig med Forslagsstillerne i, at de bruge Udtrykket „forsætlig“, naar de ville statuere, hvor naar den anden Gang begaaede Forbrydelse ubetinget skal medføre Straffens Fuldbyrdelse. Dernæst er jeg ogsaa enig med dem i, at der er sat en Frist af 3 Aar. Der kunde jo være sat 2 eller 5 Aar eller meget andet — det er altid en Skønssag — men den norske Lov har 3 Aar, og hvad der er passende deroppe, kan vel ogsaa nok være passende her. Fremdeles er det rigtigt, at Fristen begynder at løbe fra den Tid, da Dommen *afsiges*. Derimod er det ikke logisk rigtigt, at Fristen afbrydes ved, at vedkommende kommer under strafferetlig Forfølgning. Logisk set er det ikke dette, at han kommer under Forfølgning, som godtgør, at Dommeren, ved at vælge en betinget i Stedet for en absolut Straffedom, har valgt forkert, men det, at vedkommende paa ny begaar en Forbrydelse, er egentlig det, som godtgør, at han ikke havde gjort sig fortjent til en betinget Straffedom. Paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at der er praktiske Grunde, som gøre, at vi maa sige, at det er Retsfølgningen, som bliver det afgørende. Ogsaa deri kan jeg altsaa være enig med Forslagsstillerne, men, som sagt, kun af praktiske Hensyn. Derimod er jeg ganske uenig med dem i deres Bestemmelse, naar de sige, at det skal være Vand og Brød i mindst 3 Gange 5 Dage eller en strengere Straffear. Hvad der er ment med Udtrykket „Straffear“, skal jeg ikke kunne sige. Hvis vi f. Eks. tænke os, at en Embedsmand havde faaet en betinget Straffedom paa sig, og at han saa bag efter blev dømt, f. Eks. til Embedsfortabelse og 2 Måneders simpelt Fængsel, skal det saa regnes lige med 3 Gange 5 Dages Vand og Brød? 6 Dages simpelt Fængsel er lig med 1 Dags Vand og Brød, 3 Gange 5 Dages Vand og Brød er altsaa lig med 90 Dages simpelt Fængsel. Naar nu vedkommende har faaet 2 Måneders simpelt Fængsel og Embedsfor-